

VII

В Кайдашевій хаті стала мирнота: свекруха помирилась з невісткою. Зате на дворі, між двома господарями, старим та молодим, почався нелад. Лаврін вже вважав на себе як господаря. Він був менший син у батька, і все батьківське добро, по українському звичаю, припадало меншому синові. Лаврін знав, що батькова хата, батькові воли й вози, все батьківське добро — все те його добро. Він перестав слухати батька, а батькові хотілось порядкувати в господарстві. Кайдаш постарівся і став ще частіше заглядати в корчму, запиваючи давнє панщанне горе. Всі гроші, що він заробляв у пана та в людей на возах, на плугах та боронах, старий Кайдаш пропивав у шинку.

Він не давав Лаврінові грошей до рук, і Лаврінові стало важко покорятись дразливому та лайливому батькові.

В Петрівку починалась косовиця та грабовиця, а тим часом достиг і ранній ячмінь-рихоль.

Старий Кайдаш загадав звечора Кайдашисі та Мелашці гребти сіно, а Лаврінові косити ячмінь. Другого дня Мелашка взяла на руки дитину, причепила на спині коліску й триноги для коліски; Кайдашиха забрала граблі, тикву з водою, й вони вирядились у поле.

Старий Кайдаш порався в повітці коло свого майстерства. Коли дивиться він, серед двору Лаврін запрягає воли, а коса лежить на призьбі.

— Чом це ти, Лавріне, й досі не йдеш у поле? Чи ти не бачиш, що сонце вже от-от поверне на полудень? — спитав Кайдаш.— Та нащо ж ти оце запрягаєш воли?

— Поїду до млина. Казали мати, що нема борошна,—обізвався Лаврін, завертаючи воли до воза.

— А я ж тобі велів іти косити ячмінь?

— Постоїть до завтра, не де дінеться, не втече.

— Ти ж знаєш, що ячмінь зовсім стиглий: зараз висиплеться.

— Ячмінь ще не зовсім стиглий, ще два або й три дні постоїть,—обізвався Лаврін.— Гей, перістий! Ший ставай! — крикнув він на вола.

— Іди в поле косити, кажу тобі! Як треба буде до млина, то я сам поїду.

— І я дорогу знайду. Ідіть, тату, в повітку та майструйте коло воза.

Син не слухав батька.

Старий Кайдаш плюнув і пішов у повітку, а Лаврін почав запрягати воли.

“Заженуть мене синки швидко на піч”, — думав старий Кайдаш, майструючи в повітці.

Другого дня Лаврін узяв косу й пішов з Мелашкою та з матір'ю до ячменю. Батько мовчав та тільки поглядав на Лавріна.

— Чи це йдеш на поле, не питаючись мене? — спитав Лавріна батько.

— А хіба ж Карпо вас питається, як іде на поле? А чим же я гірший од Карпа? —обізвався Лаврін, кинувши косу й перевесла на плечі.

— А як прийдеться платити подушне та за землю, то й тоді мене не питаєшся? — сказав Кайдаш.

— Ви берете гроші в свої руки, то ви й платіть. Давайте мені гроші до рук, то й я буду платити,— сказав Лаврін.

— Може, ти хочеш, щоб я й тобі виділив твою частку поля, як Карпові?

— Нащо? Ваша частка — й моя частка; ви сьогодні господар, а я завтра,— сказав Лаврін.

— Добре поважаєш старого батька! Покарав тебе Господь за мене, а як не тебе, то твоїх дітей, — сказав батько.

— Не питай старого, а питай бувалого, — сказав Лаврін. — Карали ви Мотрю, карали вже й Мелашку і без Господа; буде з нас тієї кари.

З того часу Лаврін загарбав хазяйство у свої руки. Батько мусив мовчати і рідко коли вмикувався в хазяйство. Він більше майстрував, заробляв гроші, постив усі п'ятниці та з горя сливе щодня вертався ввечері додому з шинку п'яний, його голова стала сива, аж біла, тільки брови чорніли на широкому блідому лиці та темні очі блищали, неначе у ямках, глибоко позападавши під бровами.

Раз у Спасівку старий Кайдаш пішов в суботу на вечерню. Сонце стояло над лісом. Церква була порожня. В бабинці стояла одним одна баба. Кайдаш став навколішки і бив поклони. Дяк співав жалібну церковну пісню. Коли це чує Кайдаш, щось потягує тоненьким голосом за дяком. Голос лився, як срібло, десь зверху. Він підвів очі й глянув на іконостас. Зверху на іконостасі стояв чималий золотий хрест з терновим вінком на перехресті, а по боках коло хреста стояли навколішки два позолочені янголи. Кайдаш глянув на янголів, вони розтулювали роти і співали разом з дяком тоненькими голосами. Кайдаш стривожився й одвів очі. Глянув він на намісні образи, і вони співають, а разом з ними співають усі образи в церкві... Кайдаш перелякався й став на ноги. Слухав він і дивується. Кайдаш повертав головою на всі боки, всі образи співали. Дивиться він на образ Варвари. Варвара заворушила пальцями, повернула очима; на її убрання замаяло. На образі Параскеви-П'ятниці, з розкішними, розпущеними по плечах кісьми, з квітками на голові, квітки на голові затрусилась, неначе од вітру. Параскева-П'ятниця повернула очима на його, мов жива.

Кайдаш злякався і вийшов з церкви. У притворі на стіні висів здоровий образ страшного суду. Кайдаш глянув на його скоса; на образі внизу була намальована в пеклі здорова коняча голова з білими гострими зубами; та голова засміялась до його. Полум'я в її роті загойдалось, мов свічка од вітру. Невеличкі постаті грішників та чортів в зубах заворушилися, мов комашня. Маленькі хвостаті та рогаті чортики висолопили до його язика.

Кайдаш перелякався, одвів, очі од страшної картини і вийшов надвір. Він сів на східцях і схилив голову. Надворі було тихо, як у хаті. Сонце стояло низько над самим лісом і пронизувало світлом верхи лісу, зелені, як трава на степу. Над лісом од сонця тяглися неначе довгі стьожки та стрічки, виткані з світу й золота. На заході стояла одним одна хмарка на чистому небі, вся золота, з червоними краями.

Смутне Кайдашеве бліде лице освітілося рожевим світлом, наче лице в мерця. Він підвів блискучі очі, глянув на ліс і побачив, що над самим шпилем, серед лісу, на хмарці стояв чоловік, прозорий, як туман, і неначе кивав рукою до його, ніби кликав.

Кайдаш встав і пішов з гори. Він зійшов наниз, пішов далі шляхом, а те диво на хмарі одсунулось од його ще далі за ліс. Він вийшов на гору за село. З гори було видно широку долину, обставлену горами, вкритими лісом; в долині блищала Рось.

Кайдаш пішов на греблю, не знаючи для чого. Колеса в млині крутились, вода шуміла й розливала голосний гук по долині. Коло млина стояли вози, вештались люди. Проз Кайдаша проїхав чоловік возом, а далі пролетів пан на баских конях і трохи не зачепив його колесом. Кайдаш оступився на кінець греблі й трохи не впав у воду. Він напружив свої сили, одскочив набік і опам'ятався.

— Боже мій! Де це я? Чого це я зайшов на цю греблю? Чи мені треба було йти до млина, чи в Бієвці? — питав сам у себе Кайдаш. Він згадував, згадував і нічогосінько не згадав, вернувся в Семигори і тільки тоді згадав, що був у церкві, що з ним там діялось щось чудне.

Кайдаш уже смерком вернувся до хати. Сім'я вже повечеряла й лежала спати. Він підійшов під двері й хотів постукать. Коли гляне — з-за угла кинулась на його собака, здорова, як годований кабан, з кінською головою, з рогами, і заблищала страшними очима. Він оступився назад і махнув на неї руками. Гляне він, аж до його лащить ся сірий Барбос.

Кайдаш увійшов у хату. Кайдашиха засвітила лампу, думала, що він був у шинку і зараз почне коверзувати. А Кайдаш сів кінець стола, блідий, як смерть, і задумався.

“Боже мій! Що це зо мною діялось? — думав Кайдаш.—Чи це мене Бог карає за гріхи, чи показує свою ласку за правду?”

— Де це ти бродиш? Чого ти став такий жовтий, як віск? — питала в Кайдаша жінка.

Кайдаш махнув рукою, послався на лаві і ліг спати. Другого дня в неділю Кайдаш ходив цілий день смутний та задуманий. В понеділок він пішов в поле косити, а нудьга давила його, як камінь. Вертаючись з поля, Кайдаш забалакався з людьми коло шинку, зайшов з ними в шинок і випив півкварти горілки. Іде він через греблю попід вербами, коли гляне на воду, з-під греблі вискочив чорненький хлопчик з маленькими ріжками, з здоровою головою та й побіг за ним слідком. Кайдаш пішов швидше, а чорний хлопчик біг за ним та приказував за кожним його ступенем: туп, туп, туп, туп! Кайдаш обернувся й махнув на хлопця косою. Хлопець неначе в землю ввійшов. Кайдаш пішов через місток, коли оглядається, а хлопець знов біжить за ним по містку та все приказує: туп, туп. Кайдаш пішов стежкою понад ставком, з берега плигали цілими сотнями маленькі, як жаби, чортики, пірнали, знов виринали й дражнилися з його язиками.

Кайдаш прийшов додому. Ввійшов він у двір, дивиться в той куток, де росли густі колючки, аж там замість колючок ростуть маленькі чортики з ріжками, схожими на цвяхи. Кайдаш махнув косою, і йому здалося, що ті чортики полягли покосами та тільки ніжками дригають. Він викосив усі колючки, коли гляне за двір, аж і там, замість кропиви та лопуху, ростуть чортики. Кайдаш давай косити кропиву. З хати повиходили сини й невістки. Карпо гукнув до батька:

— Що ви, тату, робите? Чи вам діла нема, що ви косите на вулиці кропиву?

— Еге, кропиву! Добра кропива! Хіба ти не бачиш, скількиросло тих чортів, бий їх сила Божа! Ось я вас, проклятих, усіх викошу!

Сини й невістки бачили, що батько п'янений, і почали над ним глузувать. Кайдашиха вийшла з хати і почала його лаять.

В той час з поля йшла череда. Кайдашеві здалося, що на кожній свині сидить верхом

по чортові. Чорти волокли довгі хвости по землі, штовхали свиней під боки ногами й поганяли їх макогонами та кочергами. Свині вибрикували, неначе баскі коні, а чорти гецали зверху та махали руками.

— Жінко! чи ти бачиш, що то їде верхом на свинях? — крикнув Кайдаш до жінки.

— Схаменися, п'янице! Чи ти здурів, чи ти знавіснів! Гара, що вже горілки напився!

— Еге, здурів! Чи ти ба! Чорти їдуть верхом на свинях! А бий вас сила Божа! Дух святий при нас і при хаті! А ондечки на панському бугаєві який сидить пузатий, та витрішкуватий, та рогатий! Такого оканя та пузаня я й між панами не бачив. А бодай вас хрест побив! А ондечки між вівцями скільки їх плутається.

— Та йди в хату та вечеряй! — крикнула на Кайдаша жінка. — Та протри лишень свої п'яні баньки!

Кайдаш увійшов у хату. На комині блимала лампа без скла і більше чадила, ніж світила. Глянув Кайдаш за стіл: на покуті сидить чумака, з котрим він стрічався в Криму, ще як парубком чумакував з батьком. Коло того чоловіка сидить Кайдашів покійний батько і неначе розмовляє з тим чоловіком. Кайдаш придивлявся до їх, впізнав чумака й батька, сів і собі кінець стола і почав з ними балакати.

В хаті всі стривожились. Усім було не до сміху. Кайдашиха перестала вже лягтися.

— Омельку, стань та помолись Богу! Що це з тобою діється?

— Еге, а хіба ж ти не бачиш, що батько прийшов до мене в гості, та ще з херсонським чумаком,— говорив Кайдаш.

Молодиці полякались. Мелашка побігла до сусідів і покликала кілька чоловіків. Чоловіки прийшли й почали вговорювати Кайдаша, щоб він помолився Богу та лягав спати. Кайдаш став перед образами й почав голосно молитися, як моляться маленькі діти. Кайдашиха хрестила ножом вікна й двері, дістала пляшечку свяченої води й дала Кайдашеві напитись. Мотря побігла за бабою Палажкою. Палажка на селі була знахуркою. Кайдашиха на той час забула про свою змажку та колотнечу з Палажкою.

Одчинились двері; з темних сіней увійшла в хату баба Палажка повагом та тихо, в білій катанці, зав'язана чорною хусткою. Вона так загоріла в жнива, що її вид чорнів, та ще проти білої свити, неначе був помазаний сажею. Маленькі чорні очі блищали, як жар.

“Чорна, як сам чорт, — подумала Кайдашиха, — ще перелякає мого чоловіка”.

Баба Палажка переступила поріг і зараз почала хреститись та нашіптувати. Вона вступила в хату, неначе піп прийшов з молитвою.

— Чи ти ба! На Палажчиній голові чортячі роги! — сказав Кайдаш.

— Іду я, раба Божа Палажка, до раба Божого Омелька все лихо одганяти з його жил, з його жовтої кості, з його червоної крові, з семидесяти суставів, з його сивого волоса, з його голови, з його булави, з його очей, з його плечей. Зійди на ті болота, на ті очерета, де глас Божий не заходить, де люди не ходять.

Кайдаш стояв серед хати й голосно молився. Всі вийшли з хати, зосталась тільки з Кайдашем Палажка та Кайдашиха.

Баба Палажка налила в миску з кухля води, влила з пляшки трохи свяченої води, вкинула в воду жарину й шматочок печини, взяла в руки веретено, вмочила його в воду і черкнула шпинькою навхрест по крисах миски; потім взяла ніж, вмочила його в воду і

знов черкнула ним так само по мисці, та все нашіптувала:

— Як пішла я понад очеретами та болотами та зійшла я на високу могилу; ой там на могилі, на Осіянській горі, там стоїть церковця, бубликом замкнута, медяником засунута. Одкусю я медяника, одкусю я бублика та ввійду в ту церковцю. Святая святиня, небесна цариця! П'ятінко-матінко, і ти, святий понеділочку, Божий ключничку! Мокрино, Марино, Агапіте, Алипіє, Іване, Дем'яне й ти, Миколає, Мирликийський чудотворче! Пом'яни, Господи, раба Божого Омелька, та ті книжки, що в церкві читають: ермолой, бермолой, савгирю і ще й тую, що телятиною обшита. Радуйся, Охрімку й Пархімку, і ти, невісточко, свята покрівонько, що в Лаврі замурувалася. Наберу я в черепок хуху та виллю я на раба Божого Омелька. Алилуй же його, Господи, і шарпни його по боках, по ребрах, по кістках, по чреслах, коло його скотини. Хрест на мені, хрест на спині, уся в хрестах, як овечка в реп'яхах. Помилуй його, безкостий Марку, сухий Никоне, мокрий Миколаю! Сарандара, марандара, гаспіда угас, василиска попер! Амінь біжить, амінь кричить, аміня доганяє!

Баба Палажка дмухнула на воду тричі навхрест і дала Кайдашеві напитись. Потім вона викликала Кайдашиху в сіни і звеліла їй утопити в горілці маленьке цуценя, намочити в тій горілці на три дні оселедця і дати ту горілку Кайдашеві на похмілля. Кайдашиха витягла з скрині чималий шматок полотна ще й копу грошей і дала Палажці за труда.

Кайдашиха так зробила, як їй раяла Палажка. Кайдаш, нічого не знаючи, як напився тієї знахурської горілки, запровленої цуценям та оселедцем, то пив поспіль три дні. Кайдашиха тільки рукою махнула й послала його до священика. Кайдаш розказав йому про своє нещастя, найняв молебень Ісусові й акафист Богородиці, ходив говіти в Богуславський монастир. Він перестав пити на той час, і дідьки перестали йому привиджуватись.

— Це моя смерть іде за мною, коли вже до мене приходив небіжчик батько,— говорив Кайдаш.

— Добра смерть, коли ви, тату, й не перестаєте пити,— говорив Лаврін.

Од того часу Лаврін забрав у свої руки і воли, й вози, і все господарство. Загнали діти батька на піч на одпочинок.

— Був я колись Кайдаш, а тепер перевівся на маленького Кайдашця, — говорив Кайдаш за чаркою горілки в шинку.

Терпів Кайдаш, а далі не витерпів: знову почав заходити в шинок.

Раз була місячна ніч. Кайдаш спав на лаві. Чує він, щось рипнуло дверима, і в хату ввійшов його давній знайомий — херсонський чумака. Кайдаш встав і почав балакати з чумаком. Побалакавши в хаті, Кайдаш вийшов на двір і пішов з ним за ворота. От вони вийшли на вулицю й пішли ніби до шинку, але перейшли через греблю, минули село, а шинку все не було. Ідуть вони шляхом та все балакають. Вже вони зійшли з гори, прийшли до Росі, перейшли Рось через греблю, а шинку все-таки нема. От вже перед ними ліс. Місяць світить на полі, а під лісом лежить густа тінь. Кайдаш увійшов у ту тінь і загубив дорогу. Дивиться він, чумака нема, а кругом його товсті дуби та липи. Зверху через гілля промикується світ місяця, й подекуди його проміння блищить на землі, неначе жовті ясні хустки, розстелені по траві, або золоті яблука, розкидані по землі. Кайдаш

глянув униз, перед ним росла купа здорових та високих, до самих колін грибів, з блискучими, як вогонь, вершками. Купа грибів заворушилась, з-під неї вискочили малесенькі зайчики й почали плигати один через другого. Зайчики почали сміятись, наче малі діти, а над ними піднявся розкішний кущ папороті й зацвів блискучими іскрами. Квітки сипались, наче іскорки з печі, а далі з куща виросла здорова, як миска, квітка, вся виткана з золота й вогню, з червоним жаром в осередку. З квітки знялась огняна птиця й пурхнула на дерево. Кайдаш підняв голову вгору, стукнув лобом об дуба та й... прокинувся.

— Боже мій! Де це я?—говорив сам до себе Кайдаш.

Він стояв в одній сорочці серед густого лісу. Над лісом між гіллям висів повний місяць на небі. Товсті стовбури лип та дубів ледве мріли кругом його, а білі берези блищали, неначе білі воскові свічки. Кайдаш обернувся назад і побачив між деревом поле, облите місячним світлом. Він вийшов з лісу, глянув на поле і вглядів шлях. Місце було зовсім незнайоме. Він пішов шляхом з гори і дійшов до Росі. Млинові колеса зашуміли й притягли до себе його увагу. Кайдаш прийшов до млина і тільки тоді зовсім опам'ятався та роздивився, куди він зайшов.

На Кайдаша найшов страх. Йому здалося, що його водить нечиста сила. На його спину неначе хтось сипнув приском; волосся на голові піднялося вгору. Але він прийшов до млина, вглядів людей; люди ходили, розмовляли, носили мішки на вози. Кайдашеві стало веселіше. Один чоловік поїхав возом через греблю. Кайдаш пішов за його возом, розговорився з ним і йшов з ним до самого села.

Вже другі півні проспівали, як Кайдаш прийшов додому і побудив усіх у хаті. Мелашка засвітила світло, глянула на Кайдаша і злякалась: він був жовтий, як віск; його очі блищали й горіли, як свічки.

— Де ти ходиш, де ти бродиш? — почала гримати на чоловіка Кайдашиха: вона думала, що він пив до півночі в шинку.

— Еге, ходиш... Добре ходжу... Не сам ходжу, а мене водить,— промовив Кайдаш через силу, схиливши голову на руку.— Завела мене нечиста сила аж у Богуславський ліс.

Кайдашиха не йняла йому віри: вона все думала, що він п'яний. Кайдаш підвів очі й глянув на комин, на шию коло комина, під шиєю була дірка на піч. Дивиться Кайдаш, з тієї дірки вискочив чортик, такий завбільшки, як кіт, та й знов сховався на піч. Кайдаш не встиг одвести очей, а з-під шії вискочило вже два чорти, показали йому язика й знов сховались у дірку. Кайдаша взяла злість, він ухопив макогона, кинувся до комина та як трісне макогоном по шії, аж шматки глини одколупились і посипались додолу.

— Омельку! чи ти здурів, чи ти з глузду з'їхав? — крикнула Кайдашиха.

— Еге, здурів! Хіба ти не бачиш,— он чорти вискакують із дірки.

— Свят, свят, свят! Перехрестися! Де ті чорти взялися! — говорила Кайдашиха. — Нап'ється в шинку та тільки дуріє.

Кайдаш обернувся од комина, коли гляне під стіл, під столом лежить здоровий, як кабан, та кудлатий чорт, з страшною чорною мордою, з рогами, з ротом до вух, з білими здоровими зубами. Кайдаш злякався і сів на лаві. Він зирнув на піл, на лаві й на полу сиділи рядком здорові чорти й клацали до його зубами, неначе вовки. Кожний держав по

жарині в роті: жар світився в їх зубах, зубаті пашеки червоніли. Один чорт показував йому на сокиру під лавою й шепотів: “Візьми сокиру та зарубайся!” Другий показував на налигач під полом й шепотів: “Піди в клуню та повіся!” Третій підказував: “Піди до ставка та втопись!”

— Жінко! чи ти пак не бачиш, скільки чортів сидить на лаві? — говорив Кайдаш, а сам трусився, аж зубами цокотів.

— Господи милосердний! Тільки нас лякаєш, — говорила Кайдашиха.

Мелашка стояла коло печі ні жива ні мертва. Лаврін схопився з постелі.

— Виведіть мене надвір! Вже чортів повна хата, а між ними здорові мухи літають та чорні круки шугають, — сказав Кайдаш.

Лаврін узяв батька за руку й вивів у двір. Мелашка злякалась і вибігла слідком за ними. В Кайдашихи трусились ноги од переляку. Вона дістала свяченої води, покропила хату, засвітила страсну свічку перед образами.

Кайдаш провітрився надворі. Лаврін увів його в хату. Страхіття десь зникло.

— Треба мені висповідатись, — сказав Кайдаш, — це, мабуть, смерть моя наступає.

Кайдашиха й Лаврін насилу вмовили його лягти на постіль. Тільки що він виліз на піл і хотів лягти, йому здалось, що на постелі лазять здорові раки та чорні павуки. Прудкі павуки, так завбільшки як гусенята, кинулись до його, як собаки. Він підвівся й почав обтріпувати одержу.

— І де та нечисть набралася на полу! — крикнув Кайдаш, обтрушуючи сорочку.— Лавріне! Візьми віника та позмітай оту погань.

Лаврін узяв віника і ніби щось змітав з постелі. Тоді Кайдаш ліг на постіль і заснув.

На другий день Кайдаш пішов до священника, висповідався, але все те нічого не допомгло. До його внадився херсонський чумак, приходив до його уночі та все неначе водив його десь по пуцах та по нетрях.

Через тиждень той чумак завів Кайдаша знов на греблю, а вранці його знайшли в воді на потоках коло самої заставки. Мірошник прийшов підняти заставку і вглядів у воді неживого чоловіка. В млині мололи семигорські люди і впізнали Кайдаша.

Волость приставила до втопленика сторожу. Три дні лежав під вербою Кайдаш, покритий старою свитою, доки приїхав становий і звелів синам узяти батька та поховать.

— Постив батько дванадцять п'ятниць, щоб не вмрти наглою смертю та в воді не потопати, а проте втопився. І п'ятниці нічого не допомгли, — говорив Карпо. — Варто було мучити себе цілий вік.